

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

RUSSELL BLAKE

**NUME DE COD
JET**

e dezvăluit mai târziu în narațiune, aşa că nu trebuie să vă îngrijorați când acțiunea se schimbă brusc; veți vedea, pe parcurs, că totul se leagă. Vă promit.

JET este primul volum dintr-o serie la care m-am gândit în timp ce scriam *Silver Justice*. Am în vedere patru sau cinci volume, dar e posibil să fie cel puțin trei, respectiv, cel mult șase – în funcție de cum se desfășoară povestea. Sper să vă facă plăcere să îl citiți, cel puțin tot atât cât mi-a făcut mie plăcere să îl scriu.

Până în prezent, Jet este unul dintre personajele mele preferate, o ghicitoare învăluită în mister și camuflată într-o mare bătăușă. În timp ce îi prezintam subiectul, în linii mari, unuia dintre prietenii mei scriitori, acesta a ținut să menționeze: „Spune-mi că poartă haine de piele neagră. Sper că se îmbracă în piele neagră“. Veți vedea unde m-a dus această idee.

Prolog

Cenușiu nor ploios al dimineții se retrăsese cu greu, făcând loc unui petic de cer albastru, care se ițea printre nori. Vegetația densă făcea ca excesul de umedeală să picure pe asfaltul din jur, dar se evapora în câteva secunde. Aici, în interiorul țării, umiditatea era constantă – în urma uraganului care distrusese cu patruzeci și ceva de ani în urmă orașul de la malul mării, capitala lumii fusese mutată într-un loc care oferea un adăpost mai bun.

Stația de autobuz din intersecția principală era într-o stare jalnică, asemenea construcțiilor din imediata apropiere, care căzuseră pradă distrugerii chiar înainte ca vopseaua de pe pereții șubrezi să se fi uscat. Terminalul era înconjurat de un grup de gherete dărăpăname, construite din prelate și lemn refolosit; alcătuiau o așezare sordidă de corturi ce adăposteau vânzătorii ambulanți de artefacte și haine second-hand.

Un autobuz vechi al liniei de transport Greyhound pătrunse scărțăind în spațiul noroios. Era încărcat cu turiști curajoși și cu navetiști din orașele periferice. Frânele pneumatice obosite șuierară ostentativ când autobuzul opri pentru a se face schimbul de călători. Pereții acestuia,

ruginiți și acoperiți cu graffiti, trepidau în ritmul motorului care mergea în gol.

Respect pentru oameni și cărti

In imediata apropiere, masive buncăre din beton, urate și reci, țineau la distanță freamătu junglei. Funcționari letargici și modest îmbrăcați înaintau agale de-a lungul pieței largi. Își tamponau cu batistele frunțile asudate, în timp ce se îndreptau spre birourile unde aveau să își petreacă încă o zi fără rost.

Trei bărbați părăsiră clădirea cea mai impunătoare, apoi se opriră în fața ușilor masive din sticlă, cu palmele aşezate deasupra ochilor, ca să-și umbrească fețele de razele fierbinți ale soarelui ce străpungeau stratul de nori. După ce schimbară câteva cuvinte de rămas-bun, își scutură mâinile și doi dintre ei se îndreptară către parcare. Cel de-al treilea îi urmărea cum se îndepărtau. Pielea lui neagră ca abanosul strălucea din pricina transpirației care amenința să îi strice costumul din stofă subțire, de culoare albastru-închis. Aruncă o privire către ceas, apoi porni spre o clădire cu multe etaje, aflată peste drum.

Fântâna din mijlocul pieței, al cărei interior era acoperit de un strat format din depuneri groase de calcar, găzduia un stol de vrăbii, hotărâte să se scalde în apa de ploaie acumulată în bazinul acesteia. Atras de ciripitul lor gălăgios, omul își închetini pașii, în timp ce le privea cum se bucurau în căldura arzătoare.

Deodată, un pocnet sperie păsările și le făcu să zboare zgomotos, în timp ce țeasta omului singuratic se împrăștie într-o explozie sângheroasă. Trupul i se prăbuși. Era mort înainte ca rămășițele capului său să fi atins pământul, cu un zgromot ca de dobleac spart. Puținii martori aflați în zonă înghețără pe loc, aruncând priviri alarmate împrejur.

La ultimul etaj al unui motel abandonat, aflat la aproape trei sute de metri depărtare, trăgătorul se îndepărta de la postul său de supraveghere, legânându-și arma în timp ce cobora scările pustii, care duceau spre locul unde îl aștepta o mașină Ford Expedition.

Șoferul porni motorul și deschise ușa portbagajului, privind în oglinda retrovizor agitația din jurul clădirilor guvernamentale. Trăgătorul strecuăarma într-un compartiment aflat sub covorul portbagajului și aruncă rapid o privire spre parcare, înainte de a se urca lângă șofer. După ce își puse centura de siguranță, scotoci după o țigară într-un pachet pe care îl luase din torpedos și o aprinse. Ajustă aerul condiționat, astfel încât curentul de aer rece să ii vină pe față transpirată, în timp ce șoferul încadra mașina pe drumul ce ducea în afara orașului. Expiră cu un aer mulțumit, deschise fereastra câțiva centimetri și sună grăbit de pe telefonul mobil. Vorbi în șoaptă și cu un accent pronunțat, apoi închise.

Cu o mișcare exersată, deschise carcasa telefonului și azvârli bateria împreună cu cartela sim pe fereastră, în tufișurile de pe marginea drumului. Șoferul îi aruncă o privire în tăcere, apoi își întoarse ochii spre volan.

Asasinul mai trase un fum din țigară, afișând un zâmbet sălbatic.

– Unul a fost eliminat.

Capitolul 1

Apele verzi-albăstrui acopereau nisipul fin în partea adăpostită a insulei Trinidad, mânăind țărmul cu valuri domoale. Bărcile de pescuit cu un singur motor, aflate într-o stare avansată de degradare, se legăneau lin, ancoreate la aproape zece metri de plajă, în timp ce căpitanii lor se odihneau la umbră, trecându-și de la unul la altul sticlele cu rom și ascultând poveștile bine cunoscute.

Muzica și aromele îmbătătoare ale mâncărurilor exotice care se pregăteau pentru carnavalul anual, ce avea să se dezlănțuie în curând, pluteau în aerul serii. Grupuri efervescente de copii forfoteau pe plajă; hohotele de râs și veselia lor concurau cu vacarmul petrecerii adulților. În apusul soarelui, petrecăreții cu sticlele de bere înălțate deasupra capetelor se revârsau pe străzi din toate direcțiile și se pregăteau să primească, aşa cum se cuvine, agitația nopții ce avea să urmeze. Străluciri de piele cafenie, dinți albi și puternici, picioare lungi și cu pielea fină sugerau un weekend de plăceri, în atmosfera ce fremăta de promisiuni înăbușite, de posibilități și speranțe însuflețite de alcool. Costumele și măștile viu colorate defilau în ritmul hypnotic al tobelor, iar localnicii și turiștii erau deopotrivă cuprinși de un fior amețitor de abandon.

Sunetul clopoțelului de la ușa din față a internet cafe-ului o smulse pe Maya din concentrarea cu care privea ecranul calculatorului. Era așezată la biroul ei ce se afla în partea din spate a cafenelei. Își îndepărta părul lung și negru de pe față cu un gest nepăsător, apoi apăsa butonul mouse-ului și oftă, văzând ora de pe ecran. Nu avusese niciun client în ultima oră și se pregătea să închidă. Coluga ei plecase de la ora cinci, dornică să se alăture festivităților, și o lăsase pe ea să strângă, la sfârșitul zilei. Acum, patru ore mai târziu și cu orașul pregătit de petrecere, erau slabe șanse de încasări suplimentare. Cu siguranță că, afară, toți aveau idei mai palpabile de divertisment, decât cele ce se găsesc în spațiul virtual.

Când să treacă prin perdeaua de mărgele care separa partea din față a magazinului de cea din spate, un laț îi aluneca peste cap și abia avu timp să își ridice mâna stângă ca să-i opreasă strângerea în jurul gâtului. Simți forța brută a atacatorului ei din presiunea cu care lațul îi rănea mâna și călcă instinctiv și cu putere pe laba piciorului acestuia, încercând să scape din strânsoare. Dacă Maya ar fi purtat ghetele, i-ar fi rupt metatarsienele, dar, aşa cum era, încălțată cu teniși, reuși să obțină doar un geamăt și o relaxare de moment a strânsorii fatale.

Sâangele i se prelingea pe încheietura mâinii. Plonjă cu forță în spate, împingându-și atacatorul către o teighea din granit, pe care erau așezate mai multe monitoare. Un ecran se prăbuși și se zdrobi de podea. În grabă își trecu mâna pe lângă calculatoare, încercând să dea de un obiect pe care l-ar fi putut folosi ca pe o armă.

Atinse cu degetele gâtul unei sticle de Fanta, o ridică și lovi cu ea în spate, unde ar fi trebuit să fie capul lui. Auzi

cu satisfacție zgometul înfundat al impactului și lovi din nou, de data aceasta simțind sticla spărgându-se de țeașa lui. Ignorând durerea provocată de strânsoarea lațului, continuă să aplice lovitură repetate cu marginea sticlei sparte, până când auzi un strigăt înăbușit și simți stropi calzi improscându-i spatele. Strânsoarea se slăbi, iar Maya se răsuci. Ridică genunchiul și aruncă lațul dintr-o singură mișcare. Simți cum piciorul ei face contact cu zona sensibilă a vîntrelor lui și apucă să vadă figura aspră a unui bărbat între două vîrste, cu sâangele curgându-i din ochiul drept și din obrazul sfâșiat. Bărbatul lansă un pumn către ea, dar Maya se feri la timp. Lovitura căzu în gol. Acum îl atacă ea; mimă o nouă lovitură cu sticla, însă îl lovi cu toată puterea în pântece.

Piciorul atacatorului se îndoiește și bărbatul se împiedică, apoi căzu într-un genunchi. În cădere, își lovi capul rănit de teighea. Luat prin surprindere, strecură mâna în buzunar de unde scoase un cuțit cu buton. Lama se deschise cu un zgomet metalic, el fandă către ea, dar Maya se feri, sărind într-o parte, și lovi din nou. De data aceasta, îl găsi pregătit; îi simți mușchii puternici ai abdomenului contractându-se pentru a receptiona lovitura. Bărbatul se prăbuși din nou și Maya aruncă sticla spartă înspre el, apucând apoi un monitor cu care îl lovi în cap. Ecranul se sparse în timp ce ea continua să-l lovească, distrugând complet ce-i mai rămăsesese din față.

Însă bărbatul încă ținea strâns cuțitul în mâna. Se repezi spre ea. Maya se întoarse, încercând să evite lovitura, dar simți cum o săgetează durerea în momentul în care lama cuțitului îi atinse partea inferioară a spatelui. Lovi și ea din nou. Îl îngenunche, apoi, din dezordinea

creată, apucă mouse-ul unui calculator și improviză un laț, răsucind cablul acestuia în jurul gâtului bărbatului.

Mușchii brațului i se încordără în timp ce ținea strâns ambele capete ale cablului, observând cum mișcarea brațului lui înarmat slăbește treptat în încercarea de a o atinge. Maya ignoră săngele care-i curgea din tăietura de la mâna stângă, pentru că era concentrată să mențină tensiunea strânsorii. Privi cum asasinul își pierde cunoștința.

Bărbatul își dădu seama că pierde lupta și făcu un ultim efort: se smuci, se eliberă din strânsoare și smulse cablul din mâinile Mayei. Fata se repezi înspre locul unde era casa de marcat, sperând să găsească una dintre massivele carafe de metal, în care ținea apa sau sucul, dar el execută o lovitură de picior peste tibia ei și o izbi de aparat. În timp ce ea se sprijinea și căuta ceva cu care să-l atace, el se întoarse ținând în mâna cuțitul pregătit. Știa că omul era orbit de săngele care i se prelingea pe față, dar asta nu avea să-i fie de prea mare ajutor deoarece pierduse din avânt și el era în atac.

Încercă să o lovească din nou cu lama cuțitului. Îi rată coastele pentru puțin, dar îi tăie cămașa largă. Maya se răsuci, căutând foarfeca pe care o ținea lângă casa de marcat, însă degetele ei simțiră o altă formă familiară. Epuitată și respirând cu greu, o apucă și o lovi cu toată puterea de capul bărbatului.

Cu ochii măriți din cauza surprizei și scuturat de convulsi, bărbatul se prăbuși imediat.

Maya îl privi cum își dă sufletul. El avea ochii fixați pe baza suportului pentru bonurile fiscale, cu care ea îl lovise și a cărui tijă metalică de aproape cincisprezece centimetri era acum însipță în creierii lui, prin ureche. Când

spasmele lui încetără, ea se lăsa pe unul dintre scaunele rotative din apropiere și făcu un inventar rapid, tremurând ușor. Mâna arăta rău, dar, când îndoi degetele, acestea se mișcară; aşadar, rana nu era gravă. Deși tăietura de pe spate o ustura puțin, își dădu seama că și aceea era superficială. Cea mai pare parte a săngelui care o acoperea nu era al ei.

Se ridică și respiră cu dificultate câteva momente. Aruncă o privire rapidă în jurul ei, apoi luă unul dintre tricourile pe care le vindea turiștilor și îl folosi ca să-și bandajeze mâna rănită. Reveni lângă cadavru și se aplecă pentru a-l căuta de alte arme, în afara de laț și cuțit. Găsi doar un portofel care conținea un card de credit fără nume și câteva sute de dolari.

Un zgomot ce venea din spatele magazinului îi trezi atenția. Cineva încerca să treacă de ușa încuiată.

Maya știa că, dacă erau profesioniști, nu le va lua prea mult timp până să reușească.

~~~

O mâna înmănușată deschise ușa, împingând-o încet; încuietoarea se dovedise un obstacol minor, fiind depășit cu ușurință printr-o împușcătură silențioasă și bine plasată, care găurișe tocul ușii cu un zgomot înfundat. Holul era strâmt și întunecat, aşa că intrusul înaintă cu multă grija până să ajungă în spațiu micului birou. Cu arma îndreptată înainte, pipăi peretele ca să dea de intrerupător. Îl găsi și apăsa, dar nu se întâmplă nimic.

Ușa din spatele lui se deschise brusc și surprinzător, iar Maya năvăli din camera de depozitare. Nici nu apucă bine să înțeleagă ce s-a petrecut, că arma îi căzu și

sângele îi țășni dintre umeri, de unde Maya îi înfipsese foarfeca până la inimă.

Totul se încheie în câteva secunde. Trupul intrusului se prăbuși pe podea și în jurul lui se formă o bală purpurie. Maya păși peste el, îi ridică pistolul și îl analiză. Era un model Beretta 92, cu încărcătorul plin, ceea ce însemna că mai avea încă paisprezece gloanțe, scăzându-l pe cel folosit la spargerea ușii. Amortizorul era compact, făcut pe comandă. Arma fusese modificată pentru a monta amortizorul, cu investiții de bani și de timp. Păcat.

Se ghemui lângă cadavru pentru a face o cercetare rapidă, dar nu mai găsi decât un alt portofel anonim cu câteva sute de dolari în el.

Zgomote foarte slabe, ca niște zgârieturi, se auziră din nou la ușa din spate.

Maya se aruncă pe podeaua holului și trase de aproape în silueta care umpluse cadrul ușii. Trăgătorul gemu, apoi se auzi un sunet înfundat de glonț, care făcu o gaură în perete, lângă capul Mayei. Ea mai trase două focuri și atacatorul se prăbuși pe spate, în afară cafenelei.

Maya aștepta. Trecu o secundă. Două. Poate că erau doar aceștia trei, dar la fel de bine putea să existe un al patrulea. Sau mai mulți.

Nu se mai auzi nimic.

Maya se ridică și alergă către intrarea din față a magazinului. Întrerupse curentul și se ascunse în debara. Soarele apusese și el, iar fațada magazinului era acum complet cufundată în întuneric. Se opri lângă tejghea și luă un nou tricou de culoare închisă, cu care își schimbă bluza plină de sânge. Mai însfăcă o rolă de prosoape de hârtie, pe care le folosi ca să improvizize un pansament pentru

mâna rănită și mai îndesă un ghemotoc de hârtie în geantă. Sângelul începuse deja să se închege. Deși o durea, avea să supraviețuiască.

Făcu o pauză și ciuli urechile ca să deslușească mai bine zgomotele. Nu distinse nimic altceva, decât muzica și strigătele petrecăreștilor aflați în trecere.

Niciun sunet nu se mai auzea din spatele magazinului.

Maya își puse pe umăr geanta, în care îndesase arma pentru a nu provoca panică pe străzi. Privi pe fereastră și estimă că erau cel puțin două sute de oameni hoinăriind pe afară, lucru care avea să o ajute să se piardă în multime, însă făcea mai greu de identificat potențialii atacatori. Mai aruncă o ultimă privire asupra carnagiului din micul internet cafe unde își petrecuse ultimii doi ani din viață și trase adânc aer în piept. Nu avea nimic de căștigat din amânarea inevitabilului și, cu puțin noroc, acum avea elementul-surpriză în avantajul ei.

Deschise ușa și păși în hârmălaia de afară, fiind atentă la orice mișcare suspectă. Valuri de localnici amețeți se revărsau de pe trotuarul pe străzile care fuseseră închise pentru circulația mașinilor pe durata festivalului. Doi jongleri, suți pe picioroange, aruncau mingi de la unul la altul, în timp ce fețele lor pictate trimiteau priviri vesele de deasupra mulțimii.

Tresări speriată când o explozie tăie strident aerul. Fu urmată de încă una și abia atunci observă expresiile de încântare de pe chipurile celor din jur – erau detonățiile focurilor de artificii care împânzeau cerul, în mijlocul festivităților.

Se scutură, forțându-se să-și revină mental și să-și aducă pulsul la valori normale. Reflexele îi erau puțin